

Arrest

nr. 126 459 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 april 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 15 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 maart 2013 een asielaanvraag in. Op 30 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Mundgod Tibetan Settlement in India. U zou sinds uw kindertijd op de landbouwgrond van uw ouders in deze Settlement hebben gewerkt. In 1998 zou uw vader door ziekte zijn overleden. Na zijn overlijden zou u naast de cultivering van de stuk grond van uw familie ook gedurende winterperiodes truien hebben verkocht. Omstreeks 2000 huwde u met uw eerste echtgenote T. L. (...). U kreeg met haar twee kinderen. In 2003 is T. L. (...) door ziekte overleden. U hertrouwde in 2005 met uw huidige echtgenote T. M. (...). Ook met haar kreeg u twee kinderen. Sinds 2010 zou u als tuinier hebben gewerkt voor het Drepung monnikenklooster in de Mundgod Tibetan Settlement. Behalve dat u af en toe door lokale Indiërs 'Tsinkis' (spleetoog) of Nepali werd genoemd en er soms door Indiërs rijst werd gesteeld op uw velden zou u persoonlijk geen vervolgingsproblemen hebben ondervonden in India. In augustus 2012 zou in Birma een bloedig conflict zijn ontstaan tussen de boeddhistische en de moslimbevolking. Door dit conflict zouden in de winter van 2012 diefstallen door Indiërs zijn gepleegd in uw Settlement. Zo zou uw fiets zijn gestolen. U zou aangifte hebben gedaan bij de politie die uw klacht zou hebben geregistreerd maar verder niets zou hebben gedaan. Datzelfde jaar zou u nabij een school in uw Settlement in elkaar zijn geslagen door vier Indiërs louter en alleen omdat u Tibetaan zou zijn. Vermoedelijk zouden de vier mannen u uit boosheid om het conflict in Birma hebben aangevallen. Ze zouden u niet hebben aangesproken noch verteld waarom ze u hebben aangevallen. U zou dit incident hebben gemeld aan de lokale politie maar u zou niet verder zijn geholpen. Na dit incident zou u geen problemen meer hebben gehad met Indiërs of anderen. U verklaarde India louter te hebben verlaten voor een betere toekomst voor uw kinderen in België. In België zouden de economische en algemene levensomstandigheden zoals onderwijs, voeding en infrastructuur veel beter zijn dan in India. Op 18 maart 2013 zou u met een vervalst Indisch paspoort en visum geregeld door een smokkelaar vanuit de luchthaven van Calcutta een vlucht naar Doha in Qatar hebben genomen. Vervolgens zou u een andere vlucht naar Parijs hebben genomen en verder per trein naar België zijn doorgereisd waar u zich op 26 maart 2013 vluchteling verklaarde.

U verklaart thans niet naar India te kunnen terugkeren uit vrees door de Indische autoriteiten in de gevangenis te worden gestoken vanwege uw asielaanvraag in België. Vervolgens verklaart u niet te kunnen terugkeren omdat u een betere toekomst voor uw kinderen in België wil.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw RC (Registration Certificate), uw green book, een verklaringsattest van de CTA (Central Tibetan Authority), de geboorteakten van uw vier kinderen, uw huwelijksakte van u en uw huidige echtgenote, de overlijdensakte van uw eerste echtgenote.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 18 maart 2013. U zou sinds uw geboorte in de Mundgod Tibetan Settlement hebben gewoond en sinds uw kindertijd als landbouwer hebben gewerkt op de stukken grond van uw ouders. Na het overlijden van uw vader in 1998 zou u aanvullend gedurende winterperiodes truien hebben verkocht (CGVS, p. 1-2). Sinds 2010 zou u als tuinier hebben gewerkt in de Drepung monnikenklooster in de Mundgod Tibetan Settlement en dit tot uw vertrek uit India op 18 maart 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, p. 2).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uzelf verklaarde tot 2012 als Tibetaan nooit enige problemen te hebben gehad in India. Wel zou u door lokale Indiërs vanwege uw aziatische uiterlijk 'Tsinki' (spleetoot) of 'Nepali' (afkomstig van Nepal) worden genoemd (CGVS, p. 5). Gezien uzelf aangaf al die jaren geen problemen te hebben gehad in India kan bezwaarlijk worden aangenomen dat dergelijke uitingen dermate ernstig zijn om gewag te maken van een vervolgingsvrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient vastgesteld dat u het conflict in Birma aanhaalde tussen de boeddhistische en moslimbevolking dat in augustus 2012 zou zijn ontstaan. Indiërs uit de omliggende dorpen rondom uw Settlement zouden Tibetanen in 2012 vanwege dit conflict hebben bestolen. Zo zouden ze soms rijst van uw velden hebben gestolen en uw fiets en flessen hebben meegenomen. U zou hen hierover hebben aangesproken maar met stenen zijn bekogeld. U zou bij de politie klacht hebben neergelegd waarna uw klacht zou zijn geregistreerd zonder verder gevolg (CGVS, p. 5). Echter, bovenvermelde diefstallen kunnen in twijfel worden getrokken. Vooreerst heeft u omtrent deze diefstallen geen enkel gewag gemaakt in uw vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, 4-5, dd. 4/4/ 2013), zelfs niet wanneer werd gevraagd of u problemen heeft gekend met medeburgers. Vervolgens is het bevreemdend dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van uw ingediende klacht bij de politie. Immers, uzelf verklaarde dat de politie uw klacht heeft geregistreerd waardoor kan aangenomen worden dat u hiervan enig afschrift heeft ontvangen. Verder is het opmerkelijk dat uzelf er niet in slaagde de vermeende diefstallen precies in de tijd te situeren. U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat ze in 2012 zouden hebben plaatsgevonden. Nadat u expliciet werd gevraagd of de dieven in de zomer of de winter van 2012 zouden hebben toegeslagen gaf u te kennen dat het in de winter was. U wist verder niet te duiden wanneer in de winterperiode u zou zijn bestolen en vervolgens met stenen bekogeld na uw beklag (CGVS, p. 5).

Voor wat betreft uw aangehaalde incident in 2012 waarbij u door vier Indische mannen op straat zou zijn aangevallen louter en alleen vanwege uw Tibetaanse origine dient te worden vastgesteld dat u ook van deze gebeurtenis geen enkel begin van bewijs kon voorleggen, dit terwijl u verklaarde aangifte te hebben gedaan bij de politie. Ook hier dient er opnieuw op te worden gewezen dat u dit feit ook helemaal niet heeft aangehaald in uw vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens is het opmerkelijk dat u er weer niet in slaagt deze gebeurtenis waarbij u persoonlijk zou zijn aangevallen niet kan situeren in de tijd. U verklaarde weerom vaag dat het ergens in 2012 zou hebben plaatsgevonden. Tevens moet worden opgemerkt dat uw belagers tijdens de aanval geen woord tegen u zouden hebben gezegd En dat uzelf tot de conclusie zou zijn gekomen dat waarschijnlijk het conflict in Birma kwaad bloed zou hebben gezet bij uw belagers. Echter, u kon geenszins aannemelijk maken dat dit conflict dat zich in een ander land dan India afspeelt aan de grond ligt van uw aangehaalde incident (CGVS, p. 5). Overigens verklaarde uzelf dat het incident eenmalig is en dat u hierna geen problemen meer heeft ondervonden met Indiërs (CGVS, p. 5). Meer nog, u zou India om geheel andere redenen hebben verlaten, namelijk voor een betere toekomst voor uw kinderen in België. Zo zou België een betere economie, infrastructuur, onderwijs en voeding hebben (CGVS, p. 5, p. 6).

Uit bovenstaande vaststellingen dient afgeleid dat de aanleiding van uw vertrek uit India louter is ingegeven door motieven van socio-economische aard en aldus geen raakvlak heeft met een van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin houdt dit verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Tot slot dient vastgesteld dat u verklaarde niet naar India te kunnen terugkeren uit vrees voor detentie door de Indische autoriteiten omdat u in België een asielaanvraag zou hebben ingediend (CGVS, p. 5). Deze vrees is echter een loze bewering die u op geen enkele manier kan staven. Bovendien bevat de informatie waarover het CGVS beschikt geen indicaties dat een asielaanvraag in het buitenland op zich de terugkeer verhindert. Integendeel blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er gevallen bekend zijn van Tibetanen die, na een asielaanvraag, legaal konden terugkeren naar India. Bovendien is het ook hier weer zeer merkwaardig dat u dit element helemaal niet heeft aangehaald bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ. Integendeel, gevraagd naar uw vrees bij terugkeer, antwoordde u dat u geen vrees heeft. U verklaarde niet te willen terugkeren. Bovendien, doorgevraagd waarom u omwille van uw asielaanvraag niet zou kunnen terugkeren, gaf u aan niet naar India te kunnen terugkeren omdat België het land is waar uw kinderen een goede toekomst zouden kunnen krijgen zoals betere economische vooruitzichten, beter onderwijs en levensomstandigheden. Wat de gevolgen van uw asielaanvraag zouden zijn, haalt u niet meer aan (CGVS, p. 5-6).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan worden beschouwd als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 2). U verklaarde dat uw IC eind 2009 vervallen zou zijn en geen nieuwe te hebben aangevraagd. Uw oude zou u zijn kwijtgeraakt. U zou u met een vervalst Indisch paspoort India zijn uitgereisd (CGVS, p. 2-3).

Echter, dient aangestipt dat uw verklaringen omtrent uw IC allesbehalve overtuigend zijn. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u met uw in 2009 vervallen IC helemaal naar Delhi bent gereisd met de bedoeling deze te verlengen omdat u naar het buitenland wilde reizen, om dan te besluiten van een verlenging af te zien (CGVS, p. 2). Temeer daar u geen overtuigende verklaring kan geven waarom u zich in Delhi plots bedacht. Zo verklaart u dat u het niet meer wou; dat u vroeger wel naar het buitenland wou, maar dat het niet mogelijk was omdat u niet genoeg geld had (CGVS p.2). Gelet op het belang van dit document dat een officieel identiteitsstuk is van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India en in het licht van de informatie dat er in grote getalen IC's worden uitgevaardigd, rijzen er twijfels bij uw bewering geen nieuwe IC te hebben aangevraagd, temeer daar u al jaren van plan was India te verlaten.

Wat er ook van zij, er dienen bovendien kanttekeningen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw bewering als zou uw (vervallen) IC verloren zijn geraakt. Zo is het bevreemdend dat u niet weet of u uw IC bij u thuis in de Mundgod Settlement (in Zuid-India) dan wel in Delhi (in Noord-India) bent kwijtgeraakt (CGVS, p. 2).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de valse documenten waar u dan wel mee naar België zou zijn gereisd, weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst wordt vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw reisweg. U kunt het valse paspoort dat u zou gebruikt hebben niet voorleggen. Noch kunt u uw instapkaart, ticket of bagagetiket voorleggen (CGVS, p. 3). U verklaart dat al deze documenten werden afgenomen door de smokkelaar. Echter, er dient te worden vastgesteld dat u hieromtrent incoherente verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u aanvankelijk duidelijk dat u alleen het vals paspoort en een badge (om u te kunnen voordoen als een leider van een welbepaalde organisatie) door de smokkelaar werden afgenomen (CGVS p.3). Vervolgens gevraagd waar uw ticket, instapkaart en bagagetiket zijn, beweert u plots dat de smokkelaar ook die heeft afgenomen (CGVS p.3). Dat u uw verklaringen op die manier aanpast doet twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen en doen vermoeden dat u niet met valse documenten met behulp van een smokkelaar bent gereisd.

Vervolgens verklaarde u dat u met een visum heeft gereisd. Gevraagd voor welk land deze visum gold, moet u het antwoord schuldig blijven. U zou wel een soort badge hebben gekregen met de naam van de provincie Arnanchal om eruit te zien als een leider van een welbepaalde organisatie (CGVS, p. 3). Dergelijk vage verklaringen over uw vals reisdoel, zijn weinig geloofwaardig. Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengenzone, is het risico immers groot dat u tegen de lamp zou lopen indien u niet op de hoogte was van uw reisdoel. Bovendien verklaarde u zelf dat u in India naar de smokkelaar was moeten gaan om de gegevens in uw valse paspoort van buiten te leren. Bijgevolg kan er van uit worden gegaan dat u ook deze informatie moest kennen.

Meer zelfs, uit uw verklaringen blijkt dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd over het paspoort en visum waardoor in ernstige mate afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw bewering met valse documenten te hebben gereisd. Zo verklaart u tegenover het CGVS dat uw visum voor ongeveer 10 dagen geldig was (CGVS p.3). Vreemd genoeg verklaarde u tegenover DVZ dat u een visum had voor 7 dagen (DVZ Verklaring vraag 35). Daarnaast is het uitermate merkwaardig vast te stellen dat u, die bij DVZ verklaarde de naam op het paspoort niet te kennen (DVZ Verklaring vraag 35), deze tijdens het gehoor op het CGVS plots wel blijkt te kennen (CGVS p.3).

Dit alles laat weinig ruimte om geloof te hechten aan uw bewering dat u met valse documenten naar België bent gereisd en doet integendeel vermoeden dat u over een eigen IC beschikte waarmee u ook bent gereisd.

Uit bovenstaande bevindingen dient geconcludeerd dat u tracht de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt of kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Tot slot dient vastgesteld dat u verklaarde niet naar India te kunnen terugkeren uit vrees voor detentie door de Indische autoriteiten omdat u in België een asielaanvraag zou hebben ingediend (CGVS, p. 5). Echter, nadat u erop gewezen bent dat uzelf op geen enkele wijze gedurende uw verblijf in India problemen aanhaalde met de Indische autoriteiten wijzigde u plots uw verklaringen en gaf u aan niet naar India te kunnen terugkeren omdat België het land is waar uw kinderen een goede toekomst zouden kunnen krijgen zoals betere economische vooruitzichten, beter onderwijs en levensomstandigheden (CGVS, p. 5-6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uw voorgelegde RC, uw green book, een verklaringsattest van de CTA, de geboorteakten van uw vier kinderen, uw huwelijksakte van u en uw huidige echtgenote en de overlijdensakte van uw eerste echtgenote bewijzen weliswaar wel uw identiteit, afkomst uit de Mundgod Tibetan Settlement en uw huwelijk, welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

1.3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekende partij de volgende stukken: UNHCR, Improving Asylum Procedures: Comparative analysis and recommendations for law and practice, maart 2010, p. 278-279; Belgische Kamers van Volksvertegenwoordigers, DOC 53 2555/001; ECHR, D. C. against Switzerland, 22 januari 2013; ECHR, Y.D. against Switzerland^ 30 maart 2013; Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, 9 September 2013 ; Swiss Fédéral Department of Justice and Police - Fédéral Office for Migration, Focus The Tibetan Community in India, 30 June 2013, <http://www.eipd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunfts-laenderinformationen/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>; UN High Commissioner for Refugees, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report, May 2013, <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : - projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci-après « projet de loi monocratéral »), et - projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci-après « projet de loi bicaméral »), 29 January 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5114bfc2.html> accessed 30 January 2014.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een origineel 'Groen Boekje' voor.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 6 februari 2014, een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR, februari 2003 en een "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", van 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 25 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 25 maart 2014 en COI Focus "China India, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China" van 25 maart 2014.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de *“schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 57/7 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de

verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.8. Er bestaat geen betwisting over verzoekers identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoeker is geboren in India in de Tibetaanse settlement Mundgod op 20 juni 1979. Verzoeker verkreeg een *Registration Certificate (RC)* in 1997, dat telkens werd verlengd tot in 2013.

2.9. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekende partij legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij, haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. De advocaat van verzoekende partij vraagt ter terechtzitting van 1 april 2014 de zaak uit te stellen om verzoekende partij te horen over haar nationaliteit. Niettemin verzoekende partij correct werd opgeroepen, werd de zaak uitzonderlijk uitgesteld om verzoekende partij de kans te geven hierover persoonlijk toelichtingen te geven. Ter terechtzitting van 15 april 2014 blijkt inderdaad dat de ouders van verzoekende partij naar India zijn gevlucht om de Dalai Lama te volgen na de Chinese inname van Tibet in 1959 (zie informatie bij het administratief dossier). Zij hebben zich geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap in India en hulp gekregen van de Indiase overheid om zich te vestigen in een Tibetaanse settlement. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bezit een Indiase *Registration Certificate (RC)*, waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoekende partij is geboren in India uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Wel wordt gesteld dat de familie van verzoekende partij zich sedert generaties gevestigd heeft in India.

2.10. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt. Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekende partij (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet aldus niet ter zake dienend en is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "problematiek en de cumulatieve voorwaarde" van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd.

2.11. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.12. Verzoekende partij blijft betwisten dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen. Dit kan niet blijken uit het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij en haar familie hebben een legaal verblijf in India zoals ook kan blijken uit de verklaringen van verzoekende

partij en haar RC. Verzoekende partij kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Integendeel, verzoeker zijn Registration Certificate (RC) werd uitgegeven in 1997 en telkens verlengd tot in 2013. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.13. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet en de vermelding in de COI inzake de *de jure* mogelijkheid tot deportatie hiermee strijdig is.

2.14. Daarenboven kan uit de aangebrachte informatie en analyse van de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India" en een rapport van de Zwitserse organisatie voor hulp aan de vluchtelingen blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Verzoekende partij kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI zodat deze op dit punt niet ongenueanceerd is en voor het overige vermag ze niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekende partij in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.15. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoekende partij zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China haar al zou toelaten tot het grondgebied. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partij pas in beroep opwerpt dat zij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement en zij dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij in haar omgeving ooit geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat zij hierdoor enigszins verontrust werd. Verzoekende partij is dan ook *in casu*, hypothetisch.

2.16. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) "dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische

omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekende partij wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, zij hebben grond ontvangen om te bewerken en in hun onderhoud te voorzien (zie CGVS-gehoor). Verzoekende partij en haar ouders hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven. Verzoekende partij is er gehuwd en kreeg er kinderen en werkte bij de Tibetaanse overheid. Verzoeker vroeg in 2009 reeds een IC en had aldus de bedoeling toen reeds het land te verlaten. Haar aanvraag voor een Schengenvisum werd door de Belgische ambassade geweigerd in 2009.

2.17. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekende partij wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Ze huwde, woonde en werkte zonder problemen in India. Verzoekende partij haalt op het CGVS enkel een confrontatie aan met de Indiase personen naar aanleiding van een conflict in het buurland Myanmar en de diefstal van haar fiets. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf niet is getroffen door deze beweerdde problemen (zie CGVS-verhoor). Verzoekende partij is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming doch om louter economische motieven en omdat het onderwijs in België beter is dan in India. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.18. Waar verzoekende partij nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekende partij vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Dat verzoekende partij gekozen heeft illegaal te reizen is een loutere bewering en doet niets af aan de vaststelling dat ze nog steeds haar gezin achtergelaten heeft in India en dat dit gezin er legaal verblijft. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partij niet kan terugkeren naar India en haar gezin dat aldaar nog steeds legaal gevestigd is. Verzoekende partij zou ervoor gekozen hebben illegaal te reizen, wat ze niet aantoonst en ook thans blijft verzoekende partij op dit punt bij loutere beweringen. In zoverre dit al mogelijk zou zijn, is het niet aan de commissaris-generaal om het tegendeel aan te tonen inzake het verlies van verzoekers IC of de uitreiking van zijn visum. Verzoekende partij toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekende partij niet aantoonst geen IC te bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. In tegendeel uit de vaststelling dat verzoekende partij over een geldig IC beschikte en hiermee een visumaanvraag heeft ingediend, kan worden afgeleid dat verzoekende partij kon aantonen dat hij India legaal kon verlaten en bij het vervallen van de geldigheidsduur van het visum, ook legaal kon terugkeren naar India. Verzoekers argumenten zijn op dit punt louter theoretische beweringen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.20. De aangehaalde middelen zijn ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK